

ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਅਪੀਲੀ ਅਫਸਰ, ਆਦਿ। (ਕਪੂਰ, ਜੇ.)

ਸਿਵਲ ਮਿਸਲੇਨੀਅਸ

ਐਸ ਕੇ ਕਪੂਰ ਜੇ. ਸਾਹਮਣੇ

ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ

1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 362-ਡੀ.

4 ਅਪ੍ਰੈਲ 1966

ਨਿਕਾਸੀ ਦਿਲਚਸਪੀ (ਵੱਖ ਹੋਣ) ਐਕਟ (LXIV/ 1951)-ਧਾਰਾਵਾਂ 5, 8 ਅਤੇ 10- ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ- ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਦੀ ਸੀਮਾ- ਕੀ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਾਚਿਆ, ਕਿ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੈਰ- - ਨਿਕਾਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਵਿਆਜ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਰਕਮ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਇਹ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਖਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ, 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਅਤੇ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਮਿਤੀ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 4 ਤੋਂ ਨਿਗਰਾਨ ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਲਿਖਤਾਂ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੀ.ਐਨ. ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਐਸ.ਐਸ. ਚੱਢਾ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐੱਸ.ਐੱਨ. ਸੰਕਰ, ਕੇ.ਆਰ. ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦੇਹਾਂ ਲਈ।

ਹੁਕਮ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸੀਮਤ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਪੰਨਾ ਲਾਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ (ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4) ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਬਿਜਮਲ ਮੇਲਾਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 2 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਉਕਤ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਉਮਰ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਵਜੋਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਹਾਜੀ ਗਨੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਫਰਮ ਦਾ ਨਾਮ ਬਿਜਮਲ ਮੂਸਾ ਉਮਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੀ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਹਾਜੀ ਗਨੀ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। 16 ਮਈ, 1949 ਨੂੰ, ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਸਨ, ਜਿਸਦੀ ਮਿਆਦ ਪੰਜ ਸਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਪਾਰਕ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੈੱਲ, ਭੰਗ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਸਿਰਫ਼ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਹਾਜੀ ਗਨੀ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਹਾਜੀ ਗਨੀ, 14 ਦਸੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸ ਸਾਰੇ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬਿਜਮਲ ਮੂਸਾ ਉਮਰ ਦੀ ਫਰਮ ਦੇ ਸਟਾਕ-ਇਨ-ਟ੍ਰੇਡ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਪਿਤਾ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਮ ਬਿਜਮਲ ਮੇਲਾਰਾਮ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਅੰਤਰਿਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਬਿਜਮਲ ਮੂਸਾ ਉਮਰ ਦੀ ਫਰਮ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੰਬਈ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਟਾਕ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡਾ. ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਭਾਰਗਵ ਦੀ ਸਾਲਸੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਨੂੰ 7 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਜਮਲ ਮੂਸਾ ਉਮਰ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੰਨਾ ਲਾਲ, ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਹੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੇ, ਇਕੱਲੇ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਤੋਂ ਖਾਤੇ ਮੰਗੇ। ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਨੂੰ 45,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਰਾਸ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਤਰਿਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ

ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਅਪੀਲੀ ਅਫਸਰ, ਆਦਿ। (ਕਪੂਰ, ਜੇ.)

ਵਪਾਰ ਆਦਿ ਉਸ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਨੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 60000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮੁੱਲ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਸਟਾਕ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਪਾਸੋਂ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਵੀ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ। 27 ਸਤੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ, ਕੁਝ ਸਮਝੌਤਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਵੈਰੁਈ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨਿਗਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ, ਧਿਰ ਸਨ। ਉਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਫਰਮ ਬਿਜਾਮਲ ਮੂਸਾ ਉਮਰ ਦੇ ਖਾਤੇ 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਤੱਕ ਲਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰੋਬਾਰ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਚਲਾਏਗਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਲਾਭ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਪੰਨਾ ਲਾਲ, 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਫਰਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ 5 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ-

- (1) ਬਿਜਾਮਲ ਮੂਸਾ ਉਮਰ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦਾ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਹਾਜੀ ਗਨੀ ਦਾ ਹੱਕ ਅੱਧਾ ਸੀ;
- (2) ਮਰਹੂਮ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਹਾਜੀ ਗਨੀ ਦਾ ਹੱਕ, ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ;
- (3) ਸਦਭਾਵਨਾ, ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਫਿਟਿੰਗਸ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ, ਅਤੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਕਤ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ 50,000 ਰੁਪਏ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ
- (4) 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵਿਆਜ 68,510-7-0 ਰੁਪਏ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 4 1/2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਕਾਇਆ ਸੂਚੀ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕੀਤੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਵੱਲੋਂ 68,510-7-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਪੰਨਾ ਲਾਲ, 15 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ, ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, "ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਾਚਿਆ ਕਿ ਰੁ. 68,510-7-0 ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇ ਕਰਕੇ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ

31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 4 1/2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਾਨਾ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ।" ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤੱਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ, ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੀ ਹੱਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ 'ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਮਿਤੀ 27 ਸਤੰਬਰ, 1954 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ, "ਸ਼੍ਰੀ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਵੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਫਰਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਗੇ।" ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੰਨਾ ਲਾਲ, ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸਲ ਮੁਸੀਬਤ, 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਮ.ਐੱਲ. ਵਿਜ, ਅਪੀਲੀ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 47 ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਨਿਗਰਾਨ 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 4 1/2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਇਸ ਰਕਮ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ 'ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ' ਨੂੰ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੱਕ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੈਰਾ 46 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, "ਮਾਣਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਵੀ ਸਦਭਾਵਨਾ, ਅਹਾਤੇ, ਟੈਲੀਫੋਨ, ਫਰਨੀਚਰ, ਆਦਿ ਦੀ ਕੀਮਤ 50,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅਹਾਤੇ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁਣ ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ, ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਫਿਟਿੰਗਸ, ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਗਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ 50,000 ਰੁਪਏ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਰਮ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।" ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਭੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ-

- (1) ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ' ਫਰਮ' ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪੰਨਾ ਲਾਲ, ਇਕੱਲੇ

ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਅਪੀਲੀ ਅਫਸਰ, ਆਦਿ। (ਕਪੂਰ, ਜੇ.)

ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਲੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ, ਅਤੇ

- (2) ਪੈਰਾ 47 ਵਿੱਚ 'ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ' ਸ਼ਬਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ 'ਦਾਅਵੇਦਾਰ' ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 'ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਦਾਅਵੇਦਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਉਸੇ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪੈਰਾ 46 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਦ ਫਰਮ' ਦਾ ਅਰਥ ਬਿਜਾਮਲ ਮੇਲਾਰਾਮ ਦੀ ਫਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪੈਰਾ 47 ਵਿੱਚ 'ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪੈਰਾ 46 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ 'ਫਰਮ' ਸ਼ਬਦ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਫਰਮ ਬਿਜਾਮਲ ਮੇਲਾਰਾਮ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਪੈਰੇ ਉਸ ਸੰਪਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਪਤੀ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਰਕਮ 50,000 ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਫਰਮ ਬਿਜਾਮਲ ਮੇਲਾਰਾਮ 'ਤੇ ਬੋਝ ਪਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਹੁੰਚ ਇਸ ਖੇਜ ਦੁਆਰਾ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਕੇਵਲ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਵੀ ਹੈ।

6 ਅਪ੍ਰੈਲ 1960, ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਤੋਂ 4 ਫੀਸਦੀ ਸਲਾਨਾ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ 65,585 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਗ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਨੂੰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ- ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ,

28 ਫਰਵਰੀ, 1958। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਵਾਧਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ 28 ਫਰਵਰੀ 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੰਗ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਕਤ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਐੱਮ.ਐੱਲ. ਵਿਜ ਦੁਆਰਾ 1958 ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 21 ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1129/547 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ 1959 ਅਧੀਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਮੁੱਲ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ....." ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਿੱਠੀ ਸਿਰਫ਼ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਮੰਗ ਦਾ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 3 ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਐਨ. ਸ਼ੰਕਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ, ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਰਾਹੀਂ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। "ਦਾਅਵੇ" ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਦਾ ਨਿਕਾਸੀ ਨਾ ਹੋਣਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5, ਜੋ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪੱਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਜਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ।"

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਲਈ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਦੁਆਰਾ ਹੱਕ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ,

ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਅਪੀਲੀ ਅਫਸਰ, ਆਦਿ। (ਕਪੂਰ, ਜੇ.)

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਨਿਗਰਾਨ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਨੋਟਿਸ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ (2) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

"8. (1) ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਕਾਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ, -

"(ਏ) ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪੈਸਾ ਮੁੱਲ;

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਨਿਕਾਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸਹਿ-ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਜਾਂ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ, ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ੇਅਰ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਪੈਸਾ ਮੁੱਲ;

(ਸੀ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਕਾਸੀ ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ;

(ਡੀ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ।

(2) ਜਿੱਥੇ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਐਕਟ, 1950 (1950 ਦਾ XXXI) ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਖਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਆਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਨਿਕਾਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਆਜ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕੇਗੀ।"

ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਉਸ ਕੋਲ

ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਪੈਸਾ ਮੁੱਲ ਲੱਭੇਗਾ। ਧਾਰਾ 10 ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੌਣ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 10 ਦਾ ਵੀ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਸੈਕਸ਼ਨ 10(ਏ) (iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਵੰਡਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਵਿਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ "ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਉਪਾਅ ਕੀਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ। ਗੈਰ-ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਸਿਰਫ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਧਿਆਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਧਾਰਾ 12 ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਜੇ ਉਭਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਸੰਪਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਵਿਆਜ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਰਕਮ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਇਹ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਰੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 48 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਅਰਥਾਤ ਆਦੇਸ਼, ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958, ਅਤੇ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959, ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 28 ਫਰਵਰੀ 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ; ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਦੇਣਦਾਰੀ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ, ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਛੁੱਹਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ

ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਵਿ. ਅਪੀਲੀ ਅਫਸਰ, ਆਦਿ। (ਕਪੂਰ, ਜੇ.)

ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀਆਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਲਿਪਿਕ ਜਾਂ ਅੰਕਗਣਿਤਿਕ ਗਲਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੇ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਗਾਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਿਪਿਕ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਅੰਕਗਣਿਤਿਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ 1958 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਜਿਹੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959, ਹੁਣ ਤੱਕ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗੈਰ-ਬਾਹਰੀਆਂ 'ਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਇਹ ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿ-

- (ਏ) ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ;
- (ਬੀ) ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਉਕਤ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ; "
- (ਸੀ) ਇਹ ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਗਰਾਨ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ ਕਿ ਕੀ ਦੋਵੇਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ; ਅਤੇ
- (ਡੀ) ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 'ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ, ਮਿਤੀ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮੰਗ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ, ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਦੁਆਰਾ: ਅਮਨਦੀਪ ਸੂਦ